

нахъ. Припукаха и останалитѣ пушки. Ранена тежко, мечката за минута приседна на заднитѣ си крака, дигна се пакъ и зарева силно. Прокънтѣ балкана. Разсърдихме я, казахъ си на ума.

Въ това време тя направи нѣколко крачки напредъ, хвана се за едно младо дърво, рѣвна веднажъ-дважъ и го изскубна. Съ дървото падна и тя на земята. Гледамъ ония двамата тичатъ къмъ нея.

— Стой! Стой! викнахъ имъ азъ. Пазете се, тя се преструва, чакайте? Но чуватъ ли ме тѣ? Мечка убили хората, хукнали къмъ нея, като че ще литне... Еле, късметъ, че мечката не ги изчака. Скочи изведнажъ и залетѣ къмъ тѣхъ. Докато се усетятъ да бѣгатъ, успѣхъ да гръмна и работата се свърши. Ударилъ я бѣхъ точно въ главата. Залюлѣ се мецана и се търкули по дерето. Щѣше да смачка лесничея.

— После?

— После ли? Едва я дотърсихме до пжтя. Ще го видите Мечото дере, оттамъ ви е пжтя.

— Правъ си, пжтъ ни чака, — каза единъ отъ дружината. Да вървимъ!

— Постойте де, — каза добродушно бае Петко.

— Постойте, но балканъ ще се изкачва, бае Петко, шега не е...

— Като е тъй, тръгвайте. На връщане пакъ ще се видимъ.

Следъ тая малка почивка пжтя на горе ни се видѣ още по-лекъ. Па, и безъ това, пжтя отъ баража нататкъ е по-хубавъ и по-сѣнчестъ. Благодарение на това, че изъ планината нѣма никакви кози, богатата старопланинска гора, изъ която растатъ букъ, кавакъ и други нѣкои дървета, е оста-